

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/sledztwa-i-lustracja/sciganie-zbrodni-przeciwko-nar/sledztwa-1/oddzialowa-komisja-w-krakowie/31559,Sledztwa-zakonczone-skierowaniem-aktu-oskarzenia.html>
03.03.2026, 00:15

Sledztwa zakończone skierowaniem aktu oskarżenia

1. Sledztwo w sprawie zbrodni komunistycznej, stanowiącej jednocześnie zbrodnię przeciwko ludzkości polegające na przekroczeniu uprawnień i niedopełnienia obowiązków służbowych przez funkcjonariuszy państwa komunistycznego, sędziów i prokuratorów, w postępowaniu przed sądem wojskowym prowadzonym w okresie obowiązywania w Polsce stanu wojennego w sprawie Wojskowego Sądu Garnizonowego w Krakowie sygn. akt Sg.W. 15/83 przeciwko: Januszowi B, Zbigniewowi F., Waldemarowi G., Jaromirowi G., Aleksandrze G., Janowi P., Jerzemu P. i Józefowi P. (S 57.2022.Zk).

Sledztwo zostało w niniejszej sprawie wszczęte w dniu 21 października 2022r. W toku sledztwa zebrano materiał dowodowy, w postaci zeznań świadków, oględzin akt oraz uzyskanej dokumentacji, który dał podstawę do przedstawienia -

Janowi M. byłemu prokuratorowi Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie zarzutów o to, że:

I. w dniu 17 listopada 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu Aleksandry G., podejrzanej o czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzana swoim zachowaniem wypełniła znamiona zarzucanego jej czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonej niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań - przyjął, że wymieniona rozpowszechniała fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonej wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanej pokrzywdzonej represję z powodu prezentowanych i wyrażanych przez nią przekonań i poglądów społeczno - politycznych, a tym samym naruszył jej prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonej na okres powyżej 7 dni do 14 stycznia 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonej,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

II. w dniu 20 listopada 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w

ten sposób, że nie uwzględnił wniosku o uchylenie tymczasowego aresztowania Waldemara G., podejrzanego o czyn z art. 48 ust. 2 w zb. z ust. 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

III. w dniu 24 listopada 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu Jana Ś., podejrzanego o czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni do 29 grudnia 1982 r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

IV. w dniu 24 listopada 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu Jacka M., podejrzanego o czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni do 29 grudnia 1982 r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

V. w dniu 25 listopada 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu Pawła G. – S., podejrzanego o czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu

prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno - politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni do 29 grudnia 1982r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

VI. w dniu 3 stycznia 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał postanowienie o nieuwzględnieniu wniosku o uchyleniu tymczasowego aresztowania Jana P., podejrzanego o czyn z art. 46 ust 1 i 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym i w zb. z art. 276 § 1 kk, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań - przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno - politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

VII. w dniu 3 stycznia 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu Józefa P., podejrzanego o czyn z art. 48 ust. 2 i 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań - przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem

sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni do 14 stycznia 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

VIII. w dniu 3 stycznia 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu Jaromira G., podejrzanego o czyn z art. 48 ust. 2 w zb. z ust. 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni do 14 stycznia 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

IX. w dniu 3 stycznia 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał postanowienie o tymczasowym aresztowaniu Waldemara G., podejrzanego o czyn z art. 48 ust. 2 w zb. z ust. 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w

sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni do 14 stycznia 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

X. w dniu 3 stycznia 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu Jerzego Henryka P., podejrzanego o czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 3 i 4 dekrety z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni do 14 stycznia 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3

ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XI. w dniu 14 lutego 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Jana P. pozbawiono wolności nakłaniał Wojskowy Sąd Garnizonowy w Krakowie do tego czynu poprzez żądanie kary 4 lat pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2 i 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XII. w dniu 14 lutego 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Jaromira G. pozbawiono wolności nakłaniał Wojskowy Sąd Garnizonowy w Krakowie do tego czynu poprzez żądanie kary 2 lat pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 w zb. z ust. 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń

przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XIII. w dniu 14 lutego 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Aleksandrę G. pozbawiono wolności nakłaniał Wojskowy Sąd Garnizonowy w Krakowie do tego czynu poprzez żądanie kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonej o czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzana swoim zachowaniem wypełniła znamiona zarzucanego jej czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonej niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonej wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanej pokrzywdzonej represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przez nią przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jej prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonej,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XIV. w dniu 14 lutego 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Jerzego P. pozbawiono wolności nakłaniał Wojskowy Sąd Garnizonowy w Krakowie do tego czynu poprzez żądanie kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych

ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw.

z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XV. w dniu 14 lutego 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Waldemara G. pozbawiono wolności nakłaniał Wojskowy Sąd Garnizonowy w Krakowie do tego czynu poprzez żądanie kary 2 lat pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2w zb. z ust. 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XVI. w dniu 14 lutego 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w

ten sposób, że chcąc, aby Janusza B. pozbawiono wolności nakłaniał Wojskowy Sąd Garnizonowy w Krakowie do tego czynu poprzez żądanie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XVII. w dniu 14 lutego 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Zbigniewa F. pozbawiono wolności nakłaniał Wojskowy Sąd Garnizonowy w Krakowie do tego czynu poprzez żądanie kary 3 lat pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XVIII. w dniu 14 lutego 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Józefa P. pozbawiono wolności nakłaniał Wojskowy Sąd Garnizonowy w Krakowie do tego czynu poprzez żądanie kary 2 lat pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

Eugeniuszowi M. byłemu prokuratorowi Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie zarzutów o to, że:

XIX. w dniu 15 września 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu Zbigniewa F., podejrzanego o czyn z art. 46 ust. 1 i 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym,

stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno - politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni do 14 stycznia 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XX. w dniu 15 września 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu Jerzego P., podejrzanego o czyn z art. 46 ust. 1 i art. 48 ust. 3 w zw. z ust. 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań - przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno - politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni do 14 stycznia 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

Marekowi G. byłemu prokuratorowi Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie zarzutów o to, że:

XXI. w dniu 30 sierpnia 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu Józefa P., podejrzanego o czyn z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym i w zb. z art. 276 § 1 kk, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z

dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Marek G., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni do 3 stycznia 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

Stanisławowi W. byłemu prokuratorowi Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie zarzutów o to, że:

XXII. w dniu 1 października 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu Jana P., podejrzanego o czyn z art. 46 ust. 1 i art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Stanisław W., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni do 14 stycznia 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni

przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XXIII. w dniu 20 października 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał postanowienie o nieuwzględnieniu wniosku o uchylenia tymczasowego aresztowania Józefa P. podejrzanego o czyn z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym i w zb. z art. 2 dekretu z dnia 12 grudnia 1981r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Stanisław W., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XXIV. w dniu 27 października 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o tymczasowym aresztowania Jaromira G., podejrzanego o czyn z art. 48 ust. 2 w zb. z ust. 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Stanisław W., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym

dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni do 14 stycznia 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XXV. w dniu 29 października 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu Waldemara G., podejrzanego o czyn z art. 48 ust. 2 w zb. z ust. 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Stanisław W., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni do 14 stycznia 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102)

Janowi S. byłemu prokuratorowi Naczelnej Prokuratury Wojskowej w Warszawie zarzutów o to, że:

XXVI. w dniu 29 kwietnia 1983 r. w Warszawie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Jana P. pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Najwyższy w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 4 lat pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2 i 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała

żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan S., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XXVII. w dniu 29 kwietnia 1983 r. w Warszawie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Aleksandrę G. pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Najwyższy w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonej o czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzana swoim zachowaniem wypełniła znamiona zarzucanego jej czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonej niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniona rozpowszechniała fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonej wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan S., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanej pokrzywdzonej represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przez nią przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jej prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonej,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XXVIII. w dniu 29 kwietnia 1983 r. w Warszawie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Jerzego P. pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Najwyższy w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w

sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan S., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XXIX. w dniu 29 kwietnia 1983 r. w Warszawie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Józefa P. pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Najwyższy w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie kary 2 lat pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 w zb. z ust. 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan S., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XXX. w dniu 29 kwietnia 1983 r. w Warszawie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Janusza B. pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Najwyższy w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan S., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XXXI. w dniu 29 kwietnia 1983 r. w Warszawie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Zbigniewa F. pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Najwyższy w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie kary 3 lat pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowej, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jan S., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego

pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102)

Mieczysławowi P. byłemu sędziemu Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie zarzutów o to, że:

XXXII. w dniu 6 listopada 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał postanowienie o nieuwzględnieniu zażalenia i utrzymanie tymczasowego aresztowania Jaromira G. podejrzanego o czyn z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Mieczysław P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnie przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XXXIII. w dniu 7 grudnia 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał postanowienie o nieuwzględnieniu zażalenia i utrzymanie tymczasowego aresztowania Jacka M. podejrzanego o czyn z art. 48 ust. 2, 3 i 4 w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne

oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Mieczysław P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno - politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XXXIV. w dniu 20 grudnia 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o przedłużeniu trwania tymczasowego aresztowania Józefa P., podejrzanego o czyn z art. 46 ust. 2 w zb. z ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań - przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Mieczysław P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno - politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni do 17 lutego 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XXXV. w dniu 17 lutego 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - sędzia Wojskowego Sądu Garnizonowego w Krakowie przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie wyroku skazującego Jana P. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2 i 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny,

stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Mieczysław P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, przez co bezprawnie pozbawił wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni do 14 lipca 1983r, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XXXVI. w dniu 17 lutego 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzieja Wojskowego Sądu Garnizonowego w Krakowie przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że w zamiarze pozbawienia wolności Aleksandry G. domagał się wydania wyroku skazującego ją na karę 2 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2 w zb. z ust. 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżona swoim zachowaniem wypełniła znamiona zarzucanego jej czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonej niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniona rozpowszechniała fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonej, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Mieczysław P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanej pokrzywdzonej represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przez nią przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jej prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, usiłując bezprawnie pozbawić wolności pokrzywdzoną na okres powyżej 7 dni, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na przegłosowanie przez ławników

tj. o przest. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XXXVII. w dniu 17 lutego 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzieja Wojskowego Sądu Garnizonowego w Krakowie przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że w zamiarze pozbawienia wolności Jerzego Henryka P. domagał się wydania wyroku skazującego go na karę 2 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Mieczysław P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, usiłując bezprawnie pozbawić wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na przegłosowanie przez ławników,

tj. o przest. z art. 13 § 1 kk w zw. art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XXXVIII. w dniu 17 lutego 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzieja Wojskowego Sądu Garnizonowego w Krakowie przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że w zamiarze pozbawienia wolności Waldemara G. domagał się wydania wyroku skazującego go na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 48 ust. 2 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Mieczysław P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn

politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, usiłując bezprawnie pozbawić wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na przegłosowanie przez ławników,

tj. o przest. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XXXIX. w dniu 17 lutego 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Wojskowego Sądu Garnizonowego w Krakowie przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że w zamiarze pozbawienia wolności Zbigniewa F. domagał się wydania wyroku skazującego go na karę 2 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Mieczysław P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, usiłując bezprawnie pozbawić wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na przegłosowanie przez ławników,

tj. o przest. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XL. w dniu 17 lutego 1983 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Wojskowego Sądu Garnizonowego w Krakowie przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że w zamiarze pozbawienia wolności Józefa P. domagał się wydania wyroku skazującego go na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu

i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Mieczysław P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, usiłując bezprawnie pozbawić wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na przegłosowanie przez ławników,

tj. o przest. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102).

Sprawa zakończona skierowaniem aktu oskarżenia w dniu 19 lipca 2024 roku.

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)